

Arrest

nr. 176 686 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde,

[...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 07.08.2013, en ingediend op 30.10.2013 (datumstempel van Antwerpen op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 31 10 2013 waarvoor op 19.11.2013 een attest van inontvangstname, bijlage 3, werd afgeleverd, geactualiseerd met de mail dd. 01.03.2015,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder zijn tewerkstelling, zijn kennis van de Nederlandse taal en zijn vriendenkring, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009 nr 198.769).

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure dd. 10.04.2002. Deze werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 26.07.2002 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) door middel van de Bevestigende beslissing van weigering van verblijf, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, betekend op 30.07.2002. Zijn beroep bij de Raad van State werd op 29.12.2003 gesloten.

In plaats van gevolg te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, verklaarde de betrokkene zich voor de 2de keer kandidaat vluchteling op 27.11.2003, waarbij hij voornamelijk zijn bekering tot het katholicisme in België aanhaalde in combinatie met zijn beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland dientengevolge.

Op 24.06.2005 deed hij een beroep op art. 9§3 met als voornaamste reden zijn doop en zijn lidmaatschap van de Rooms Katholieke Kerk, waar hij aan toevoegde dat hij een relatie had met een Belgisch meisje - zonder verdere precisering,- en met verwijzing naar zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en de loonfiches in bijlagen. Deze aanvraag werd op 01.06.2007 afgesloten zonder voorwerp rekening houdend met het hierna volgende.

Op 30.06.2005 werd hij immers door de Vaste Beroepscommissie erkend als vluchteling. Deze beslissing werd hem betekend op 12.10.2005.

Op 19.01.2009 diende hij een aanvraag in om machtiging tot vestiging na 5 jaar ononderbroken onbeperkt verblijf. Bijgevolg werd hij op 10.07.2009 in het bezit gesteld van een verblijfstitel, namelijk de C-kaart.

Op 27.04.2009 ging het CGVS over tot de intrekking of opheffing van de vluchtelingenstatus. De aanleiding voor deze beslissing was zijn islamitisch huwelijk in Turkije, in een shiïetische Iraanse moskee met S.H., geboren op 18.09.1985, waarna de huwelijksakte door het Iraans consulaat werd bekrachtigd. De betrokkene heeft dus gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Die negatieve beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RW) op 10.08.2009 weigerde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en weigerde om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Na de intrekking van het vluchtelingenstatuut, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (verder afgekort tot DVZ) op 20.10.2009 zijn verblijfsvergunning, de C-kaart, ingetrokken omwille van de hierboven besproken fraude. De betrokkene had het vluchtelingenstatuut immers enkel bekomen door misleidende informatie te verschaffen waardoor hij ten onrechte erkend werd als asielzoeker. De Belgische rechtsorde werd verstoord door de afgifte van een machtiging tot vestiging, die manifest het gevolg was van fraude. *Fraus omnia corrumpit*.

De verzoeker werd op 06.11.2009 het voorwerp van een bevel om het grondgebied uiterlijk op 22.01.2010 te verlaten, de bijlage 13, hem betekend op 23.12.2009. Het door hem ingestelde beroep tegen deze beslissing bij RVV werd verworpen dd. 09.03.2010.

Oschoon de bevoegde asielinstanties van oordeel waren dat de betrokkene wel degelijk kon terugkeren naar het herkomstland, heeft hij dit niet gedaan. Zodoende probeert hij de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem ook al niet in dank kan worden afgenomen. Indien hij zich kan verplaatsen naar een derde land om zich aldaar in de echt te verbinden, kan hij ook een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Indien hij zich zonder problemen kan wenden tot de autoriteiten van zijn eigen overheid, en door hen effectief geholpen wordt, dan kan hij nog moeilijk volhouden problemen te hebben met diezelfde autoriteiten en hun vervolging te vrezen.

In een poging om alsnog zijn verblijf te rekken, heeft hij zijn toevlucht genomen tot regularisatieprocedures. Op 26.05.2010 diende hij een verzoekschrift in op grond van art. 9 bis, waarbij hij onder andere de duur van zijn verblijf, het vluchtelingenstatuut van zijn ouders en de Belgische nationaliteit van zijn broer, de afwezigheid van naaste familieleden in Iran, de onstabiele situatie in Iran, zijn tewerkstelling, het verwerven van een eigen woning en zijn taalkennis aanhaalde. Dit verzoekschrift werd op 22.10.2010 afgesloten met een onontvankelijke weigeringsbeslissing, hem betekend dd. 23.12.2010. Zijn beroep tegen deze beslissing bij de RVV werd verworpen op 28.01.2015.

Op 08.09.2011 diende hij een verzoekschrift in op grond van art. 9 ter, dat werd afgesloten met een onontvankelijke weigeringsbeslissing dd. 02.01.2012, hem betekend dd. 02.02.2012. Zijn beroep bij de RW tegen deze beslissing werd eveneens op 28.01.2015 verworpen.

Door een fout van het gemeentebestuur werd hij echter opnieuw in het bezit gesteld van een C-kaart op 22.01.2013, geldig tot 15.06.2014, vermoedelijk na een aangifte van verlies van zijn C-kaart - wat als frauduleus gedrag kan bestempeld worden daar hij heel goed wist dat hij geen recht meer had op die C-kaart. Wat er ook van zij, de C-kaart werd weer ingetrokken.

Inmiddels heeft hij op 22.02.2012 een aanvraag ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, de bijlage 19 ter, met verwijzing naar zijn ouders die de Belgische nationaliteit verworven hebben. Op 02.08.2012 werd deze aanvraag afgesloten met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met het bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, ten laatste op 22.09.2012, de bijlage 20, hem betekend dd. 23.08.2012. De verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep en werd bijgevolg in het bezit gesteld van zeer voorlopige verblijfstitel, de bijlage 35, in afwachting van een beslissing desbetreffende. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand. In beroep werd de beslissing van DVZ door de RVV bevestigd, enkel het bevelscomponent werd vernietigd dd. 28.01.2015.

De bevoegde dienst gezinshereniging heeft gewacht om een nieuw bevel af te leveren omdat de verzoeker inmiddels een derde regularisatieprocedure heeft opgestart, zijnde voorliggend verzoekschrift ingediend op 30.10.2013.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de intrekking van het vluchtelingenstatuut of tegen een weigering van gezinshereniging, of tegen vorige geweigerde regularisatieverzoeken nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

Dat hij geen enkele band meer zou onderhouden met Iran, wordt niet aangetoond. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Hij is geboren en getogen in dit land en heeft er decennialang gewoond. De Iraanse autoriteiten hebben in september 2007 zijn huwelijk bekrachtigd en hebben hem een paspoort afgeleverd op 03.05.2012, waar niet alleen uit afgeleid kan worden dat hij niet bevreesd is om met hen in contact te treden, maar ook dat ze hem terwille zijn. Daarenboven is de geponeerde situatie enkel te wijten aan het eigen gedrag, doordat hij in België bleef ondanks de geweigerde asielaanvraag met aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten en de daarop door hem gepleegde fraude om aan een verblijfstitel te geraken en zijn moedwillig verzaken aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.11.2009, dat hem werd betekend op 23.12.2009 en zijn jarenlange verblijf in uiterst precair verblijf waarbij hij zijn verblijf poogt te rekken door het opstarten van verschillende procedures. Een uit dergelijke situatie kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

De verzoeker stelt dat zijn Belgische ouders ten zijnen laste zijn en door hem verzorgd worden, waarbij hij beroep doet op art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en art. 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie stellende dat zij hun rechten als Unieburger niet ten volle zouden kunnen benutten bij zijn terugkeer daar zij zich dan gedwongen zouden voelen om te verhuizen naar Iran. Art. 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie verzet zich er immers tegen dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die burgers van de Unie te zijnen laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar de burgers van de Unie verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien de burgers van de Unie dan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van de Burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen, met verwijzing naar Arrest Ruiz Zambrano dd. 08.03.2011 rolnr. C-34/09. Hij wijst op zijn tewerkstelling als taxichauffeur met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en vreest om om zijn job te verliezen en niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om in zijn onderhoud en dat van zijn ouders te voorzien indien hij terug zou moeten keren naar Iran. Hij haalt aan dat zijn beroepsprocedure naar aanleiding van de bijlage 20 nog steeds hangende is bij RVV.

Dit argument is ondertussen achterhaald daar, zoals gezegd, zijn beroep bij de RVV op 28.01.2015 werd verworpen.

De aanhaling van het arrest Zambrano lijkt misplaatst, daar dit arrest mogelijks stelt dat het EU-burgerschap vereist dat een EU-land toestaat dat derdelanders, die ouders zijn van een kind met de nationaliteit van dat EU-land, in het betrokken EU-land verblijven en werken, aangezien een weigering dit kind het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van EU-burger ontleende rechten ontzegt. Hier gaat het niet om een dergelijk geval maar om een meerderjarige die niet de nationaliteit van een EU-land heeft (het zijn de ouders die de Belgische nationaliteit hebben).

Hoe dan ook, indien de betrokkene een verblijf wenst te bekomen op basis van art. 40ter Vreemdelingenwet, dan dient dit te gebeuren via een andere aanvraag dan een aanvraag 9bis. Hij dient de geëigende procedure voor gezinshereniging te volgen. De elementen in dit kader werden reeds onderzocht, doch niet weerhouden door de beslissing dd. 02.08.2012. In deze context moet opgemerkt worden dat de betrokkene aanvankelijk beweerde ten laste te zijn van zijn ouders, doch zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 22.02.2012, werd op 02.08.2012 als volgt geweigerd:

"(...) De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon: als bewijs hiervan legt betrokkene een zelfgeschreven verklaring voor, waarin hij stelt zelf geen inkomsten te genereren en afhankelijk te zijn van zijn ouders. Aangezien dit een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien blijkt uit het rijksregister dat betrokkene sinds 24.03.2006 niet meer stond ingeschreven op het adres van zijn ouders en dat hij pas sinds februari 2012 opnieuw bij hen woont. Aangezien door betrokkene verder geen ander bewijzen, zoals bijvoorbeeld betaling van huur -en andere lasten, werden voorgelegd is niet op afdoende wijze aangetoond dat betrokkene in de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van zijn vader...

Verder heeft betrokkene niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een contract dd 06.04.2012, loonfiche dd april 2012 en een arbeidskaart als taxi-chauffeur van zichzelf voor. Aangezien betrokkene zelf werkt, uit de loonfiche blijkt dat hij zelf twee personen ten laste heeft, en geen enkele documenten van tewerkstelling van zijn vader voorlegt kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste is van zijn vader.

Aangezien er geen enkel documenten van tewerkstelling van de referentiepersoon wordt voorgelegd is bovendien niet aangetoond dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. "

En nu probeert hij het met de tegenovergestelde motivatie, dat niet hij ten laste is van zijn ouders, doch zijn ouders ten zijnen laste?! Het is duidelijk dat de betrokkene het onderste uit de kan probeert te halen en daar nog het arrest Zambrano bijsleurt, dat niet terzake doet.

Alhoewel in huidig regularisatieverzoek geen formele ten laste neming van zijn ouders werd toegevoegd, blijkt uit de loonfiches dat hij wel degelijk 2 anderen (?) ten laste heeft. Dit is stricto sensu geen bewijs dat zijn Belgische ouders niet zelf voor hun eigen levensonderhoud zouden kunnen instaan.

Zelfs indien die 2 anderen wel zijn ouders zijn, dan is daarbij nog niet aangetoond dat deze mensen geen hulp zouden (kunnen) ontvangen van hun andere zoon, die wel over verblijfsrecht, meer nog, zelfs over de Belgische nationaliteit beschikt, in tegenstelling tot de betrokkene.

Bovendien is in België een vangnet van sociale voorzieningen aanwezig. De betrokkene toont niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen, om vandaar uit financieel zijn ouders bij te staan. Het is hem daarentegen niet toegestaan om in België tegen betaling arbeidsprestaties te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar een derde land om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Deze verplichting betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

De betrokkene bouwt de redenering rond het nadeel dat dit voor hem en zijn ouders oplevert, terwijl hij het bedoelde voordeel bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag en een intrekking van het vluchtelingenstatuut nadat fraude werd vastgesteld en tal van geweigerde aanvragen in een poging om zijn verblijf te regulariseren. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister blijkt dat de verzoeker in België reeds als taxibestuurder, monteur in de machinebouw en bediener van chemische installaties gewerkt heeft. Wat er ook van zij, het lijkt geen onmogelijke opdracht dat hij bijvoorbeeld op grond van tewerkstelling een aanvraag indient vanuit het buitenland volgens de voorgeschreven procedure. Niet verhindert hem om zich te schikken naar de in België in voege zijnde wetgeving.

Geheel ten overvloede kan hieraan toegevoegd worden dat aan de betrokkene momenteel geen inreisverbod wordt betekend zodat hem niet verhindert wordt om opnieuw naar België te komen bij zijn ouders en broer.

Huidige beslissing bevat zelfs geen bevel om het grondgebied te verlaten, daar de betrokkene inmiddels een nieuwe aanvraag in het kader van gezinshereniging heeft ingediend. Hij dient de uitspraak in deze beslissing van de in zake bevoegde dienst af te wachten.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 van het EU Werkingsverdrag en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Dat verzoeker de facto een aanvraag deed om toepassing te vragen van het Ruiz Zambrano Arrest.

Dat weliswaar dit arrest werd omgezet in art. 40ter, voor zover het betrefte minderjarige kinderen.

Evenwel heeft het arrest een meer algemene draagwijdte en kan het in theorie ook van toepassing zijn op verzoekers geval, meer bepaald Belgische ouders die omwille van ziekte bijvoorbeeld hun recht op vrij verkeer niet kunnen uitoefenen.

Welnu deze procedure werd in tegenstelling tot hetgeen gedaagde tracht te poneren, niet omgezet zodat het voor verzoeker onduidelijk welke procedure hij nu dient te volgen.

Logisch gevolg daarvan is dat hij zowel de procedure 40ter gebruikt alsmede de procedure voorzien in 9bis Vw.

Dat men poneert dat men hierdoor het onderste uit de kan haalt is niet pertinent ter beoordeling van de aanvraag.

Wat wel relevant is ter beoordeling is enerzijds de juridische beoordeling dat de gevolgen het arrest Ruiz Zambrano ook tot hem kunnen uitstrekken.

Uit de motivering blijkt dat de DVZ van mening is dat dit niet het geval is gezien verzoeker al een weigering zou hebben gekregen.

Evenwel heeft verzoeker in tegenstelling tot de eerdere procedure 40ter wel stukken bijgebracht waaruit blijkt dat de ouders ten laste zijn van hem, de verwijzing naar het arrest van de RVV dd. 28.01.2015 is dan ook irrelevant.

Dat gedaagde derhalve dient na te gaan of de ouder van verzoeker te zijnen laste zijn.

Dat zij stelt dat dit niet bewezen is doch niet verder komt dan dat er niet met naam en toenaam wordt vermeld wie er ten laste is. Dat zij verder stelt dat de ouders ook beroep kunnen doen op de broer van verzoeker die de Belgische nationaliteit heeft.

Evenwel verliest zij daarbij uit het oog dat de broer een eigen gezin heeft en niet kan instaan voor de dagdagelijkse verzorging van de ouders. Dat gedaagde bovendien geen enkele moeite heeft gedaan om effectief na te gaan of de broer van verzoeker kan instaan voor zijn ouders

Dat de redenering van gedaagde al zou verzoeker zijn ouders financieel kunnen steunen vanuit Iran is bovendien onzinnig. Immers de Europese Verordening 267/2012 verbiedt elke financiële transactie vanuit Iran naar België. Verzoeker kan dus geen geld verzenden vanuit Iran naar België.

Dat maw gedaagde niet overtuigt dat verzoeker met zijn ouders zal moeten teruggaan ten einde hun verzorging te waarborgen.

Dat in casu een weigering tot het grondgebied een schending van art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie oplevert.

Art. 20 lid 2 onder a VEU luidt als volgt:

“De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;”

Dat verzoeker verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten, Zambrano, McCarthy en Dereci.¹

Dat in het Zambrano arrest aan art. 20 VWEU rechtstreekse werking werd toegekend: een Unieburger kan zich op art. 20 VWEU beroepen wanneer het genot van zijn belangrijkste rechten als Unieburger in gevaar komt door de toepassing van een nationale regel.

Dat het recht op vrij verkeer van personen één van de belangrijkste rechten van de burger van de Unie is. Het Hof licht dit in het Dereci arrest toe (§ 66):

“Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten”.

Dat hierbij opgemerkt dient te worden dat ook het recht op gezinshereniging (art. 8 EVRM) als één van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt gezien. Het Hof licht dit toe in Dereci § 72:

“Wanneer hij daarentegen van oordeel is dat genoemde situatie niet binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt, zal hij dit onderzoek in het licht van artikel 8, lid 1, van het EVRM moeten verrichten”.

Dat het niet vereist is dat de burger van de Unie ook daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Volgens het Hof kan aan een staatsburger van een derde land het verblijf op het grondgebied niet ontzegd worden als de burger van de Unie nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als een dergelijke ontzegging met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (zie: Zambrano punt 42, McCarthy punt 47, Dereci punt 74).

Dat er geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt.

Dat een weigeringsbelissing ertoe zal leiden dat de ouders van verzoeker, een burger van de Unie, zal worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten en haar zoon te volgen. Wanneer verzoeker zijn moeder niet langer op het grondgebied van de Unie kan verzorgen zal zij in de onmogelijkheid verkeren haar recht van vrij verkeer van personen uit te oefenen.

De vader verzoeker is volledig afhankelijk van zijn zoon. Hij is niet in staat om voor zichzelf te zorgen en heeft dagdagelijkse ondersteuning nodig. Verzoeker neemt de verzorging van zijn vader volledig op zich. (Stuk2)

Dat niemand anders de zorg voor de vader van verzoeker op zich kan nemen.

Dat het Hof in het Zambrano arrest heeft bepaalt dat kinderen die de nationaliteit van een Europese lidstaat hebben, verzorgd moeten kunnen worden door hun ouders, ook al hebben die ouders geen verblijfsrecht.

Onderhavig geval vertoont sterke overeenkomsten met het hierboven aangehaalde arrest. Echter, hier is niet het kind afhankelijk van de ouder, maar de ouder hulpbehoevend en afhankelijk van zijn zoon, zijnde verzoeker.

Dat de strekking van het Zambrano arrest zich geenszins beperkt tot minderjarige kinderen. Dit blijkt uit de bewoordingen van het Hof; er wordt herhaaldelijk gesproken van een „burger van de Unie “ in algemene zin.

Dat minderjarigheid geenszins een criterium is om al dan niet een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het speelt slechts een rol bij de vraag naar de afhankelijkheidsrelatie. In geval van minderjarige kinderen ligt de afhankelijkheidsrelatie voor de hand daar zij nog niet voor zichzelf kunnen zorgen.

Dat dit zeer zeker niet betekent dat er geen afgeleid verblijfsrecht op basis van een afhankelijke relatie tussen meerderjarigen kan zijn. Zo oordeelde de rechtbank “ s-Gravenhage (Nederland) dat een Turkse vader een afgeleid verblijfsrecht had terwijl de moeder van de kinderen de Nederlandse nationaliteit had.² De rechtbank oordeelde op basis van de psychiatrische rapporten van de vader waarin werd gesteld dat hij bij scheiding van zijn gezin zeer waarschijnlijk in een psychose zou raken. Ook werd hij „onmisbaar voor het gezin “ genoemd.

Volgens de rechtbank was het waarschijnlijk dat:

“ ... de weigering eiser een verblijfsvergunning te verlenen ertoe zal leiden dat zijn kinderen verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Immers zal de weigering tot gevolg hebben dat eisers partner en zijn kinderen eiser zullen volgen naar Turkije om te voorkomen dat het risico van psychotische ontregeling van eiser bij scheiding van zijn gezin (...) zich verwezenlijkt”.

Dat het Zambrano arrest parallelle toepassing vindt.

Dat verzoeker een afgeleid verblijfsrecht heeft op grond van art. 20 VWEU.

Dat aan geen van de voorwaarden van art. 27 van de Richtlijn 2004/38/EG is voldaan op basis waarvan dit verblijfsrecht beperkt kan worden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het motief dat in het middel wordt gevisieerd is het volgende:

“De verzoeker stelt dat zijn Belgische ouders ten zijnen laste zijn en door hem verzorgd worden, waarbij hij beroep doet op art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en art. 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie stellende dat zij hun rechten als Unieburger niet ten volle zouden kunnen benutten bij zijn terugkeer daar zij zich dan gedwongen zouden voelen om te verhuizen naar Iran. Art. 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie verzet zich er immers tegen dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die burgers van de Unie te zijnen laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar de burgers van de Unie verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien de burgers van de Unie dan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van de Burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen, met verwijzing naar Arrest Ruiz Zambrano dd. 08.03.2011 rolnr. C-34/09. Hij wijst op zijn tewerkstelling als taxichauffeur met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en vreest om om zijn job te verliezen en niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om in zijn onderhoud en dat van zijn ouders te voorzien indien hij terug zou moeten keren naar Iran. Hij haalt aan dat zijn beroepsprocedure naar aanleiding van de bijlage 20 nog steeds hangende is bij RVV.

Dit argument is ondertussen achterhaald daar, zoals gezegd, zijn beroep bij de RVV op 28.01.2015 werd verworpen.

De aanhaling van het arrest Zambrano lijkt misplaatst, daar dit arrest mogelijks stelt dat het EU-burgerschap vereist dat een EU-land toestaat dat derdelanders, die ouders zijn van een kind met de nationaliteit van dat EU-land, in het betrokken EU-land verblijven en werken, aangezien een weigering dit kind het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van EU-burger ontleende rechten ontzegt. Hier gaat het niet om een dergelijk geval maar om een meerderjarige die niet de nationaliteit van een EU-land heeft (het zijn de ouders die de Belgische nationaliteit hebben).

Hoe dan ook, indien de betrokkene een verblijf wenst te bekomen op basis van art. 40ter Vreemdelingenwet, dan dient dit te gebeuren via een andere aanvraag dan een aanvraag 9bis. Hij dient de geëigende procedure voor gezinshereniging te volgen. De elementen in dit kader werden reeds onderzocht, doch niet weerhouden door de beslissing dd. 02.08.2012. In deze context moet opgemerkt worden dat de betrokkene aanvankelijk beweerde ten laste te zijn van zijn ouders, doch zijn aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingediend op 22.02.2012, werd op 02.08.2012 als volgt geweigerd:

"(...) De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon: als bewijs hiervan legt betrokkene een zelfgeschreven verklaring voor, waarin hij stelt zelf geen inkomsten te genereren en afhankelijk te zijn van zijn ouders. Aangezien dit een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien blijkt uit het rijksregister dat betrokkene sinds 24.03.2006 niet meer stond ingeschreven op het adres van zijn ouders en dat hij pas sinds februari 2012 opnieuw bij hen woont. Aangezien door betrokkene verder geen ander bewijzen, zoals bijvoorbeeld betaling van huur -en andere lasten, werden voorgelegd is niet op afdoende wijze aangetoond dat betrokkene in de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van zijn vader...

Verder heeft betrokkene niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een contract dd 06.04.2012, loonfiche dd april 2012 en een arbeidskaart als taxi-chauffeur van zichzelf voor. Aangezien betrokkene zelf werkt, uit de loonfiche blijkt dat hij zelf twee personen ten laste heeft, en geen enkele documenten van tewerkstelling van zijn vader voorlegt kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste is van zijn vader.

Aangezien er geen enkel documenten van tewerkstelling van de referentiepersoon wordt voorgelegd is bovendien niet aangetoond dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. "

En nu probeert hij het met de tegenovergestelde motivatie, dat niet hij ten laste is van zijn ouders, doch zijn ouders ten zijnen laste?! Het is duidelijk dat de betrokkene het onderste uit de kan probeert te halen en daar nog het arrest Zambrano bijsleurt, dat niet terzake doet.

Alhoewel in huidig regularisatieverzoek geen formele ten laste neming van zijn ouders werd toegevoegd, blijkt uit de loonfiches dat hij wel degelijk 2 anderen (?) ten laste heeft. Dit is stricto sensu geen bewijs dat zijn Belgische ouders niet zelf voor hun eigen levensonderhoud zouden kunnen instaan. Zelfs indien die 2 anderen wel zijn ouders zijn, dan is daarbij nog niet aangetoond dat deze mensen geen hulp zouden (kunnen) ontvangen van hun andere zoon, die wel over verblijfsrecht, meer nog, zelfs over de Belgische nationaliteit beschikt, in tegenstelling tot de betrokkene.

Bovendien is in België een vangnet van sociale voorzieningen aanwezig. De betrokkene toont niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen, om vandaar uit financieel zijn ouders bij te staan. Het is hem daarentegen niet toegestaan om in België tegen betaling arbeidsprestaties te leveren."

Vooreerst moet worden vastgesteld of de verwerende partij op al dan niet deugdzame wijze heeft gemotiveerd, op grond van de gegevens die de aanvraag stoffeerden, dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn ouders niet voor hun eigen levensonderhoud kunnen instaan en niet zouden kunnen worden bijgestaan door hun andere zoon, die de Belgische nationaliteit heeft. Daarbij kan geen rekening worden gehouden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Met het attest van 8 mei 2015 dat bij het verzoekschrift werd gevoegd kan derhalve geen rekening worden gehouden.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij moest nagaan of zijn ouders te zijnen laste zijn, dat zij weliswaar stelt dat niet bewezen is doch niet verder komt te stellen dat niet met naam en toenaam wordt vermeld wie ten laste is, dat zij nog stelt dat de ouders ook een beroep kunnen doen op verzoekers broer doch daarbij uit het oog verliest dat die een eigen gezin heeft en niet kan instaan voor de dagdagelijkse verzorging van zijn ouders en zij bovendien geen enkele moeite heeft gedaan om na te gaan of dat mogelijk is, en dat de redenering dat verzoeker financieel zou kunnen instaan voor zijn ouders door hen vanuit Iran geld te sturen onzinnig is, nu dit verboden is.

De bestreden beslissing vloeit voort uit een aanvraag die verzoeker heeft ingediend. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen. Dat de verwerende partij zelf zou moeten hebben nagaan of

verzoekers broer eventueel voor zijn ouders kan zorgen, zoals verzoeker wil laten geloven, gaat derhalve niet op. Voorts is het geenszins kennelijk onredelijk te noemen dat de verwerende partij er op grond van de voorliggende gegevens van uitgaat dat een ander, in België verblijvend meerderjarig kind, de mantelzorg voor zijn ouders kan opnemen, zelfs indien al zou kunnen worden aangenomen dat de 2 personen ten laste die op de voorgelegde loonfiches worden vermeld, de ouders van verzoeker zijn. Het loutere gegeven dat verzoekers broer zelf een gezin heeft, staat daar in beginsel niet aan in de weg. Verzoeker geeft zich derhalve over aan loutere beweringen, zonder meer, waar hij stelt dat hij de enige zou zijn die de zorg voor zijn ouders op zich zou kunnen nemen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is aangetoond dat de ouders van verzoeker enkel op hem zouden kunnen rekenen voor bijstand en mantelzorg, en niet op hun andere, in België verblijvende zoon die overigens de Belgische nationaliteit heeft. Dat verzoeker zijn ouders financieel zou kunnen ondersteunen vanuit Iran is dan ook een overtollig motief, zodat hij geen belang heeft bij het desgevallend niet correct bevinden ervan, temeer nu ook nog in de bestreden beslissing wordt gesteld dat in België een sociaal vangnet voorhanden is en verzoeker dat niet betwist. Derhalve is het uitgangspunt bij het middel –met name dat zijn ouders enkel op hem kunnen terugvallen en zij bij een weigeringsbeslissing de Europese Unie zouden moeten verlaten om zich bij hem te voegen, hetgeen een schending zou inhouden van artikel 20 van het EU Werkingsverdrag- geenszins aannemelijk gemaakt. Alleen al om die reden kan het middel niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS